

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: A. T. A. A., narozený X, státní příslušnost X, toho času neznámého pobytu, naposledy v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty (dále jen **ZZC**),
zastoupený: Mgr. Ladislav Bárta, advokát, se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava,

proti
žalovanému: Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, se sídlem Nádražní 2, 306 28 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 29.12.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.11.2020 č.j. KRPP-131199-3/ČJ-2020-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Ladislavu Bártovi se přiznává odměna ve výši 6.800,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 2114899404/2700, VS 1092020.
- IV. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce Organizaci pro pomoci uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 4, 190 00 se nepřiznává odměna za zastupování.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 29.12.2020** téhož dne doručenou soudu prostřednictvím emailové schránky se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného správního orgánu, tj. Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie (dále jen **žalovaná** či **cizinecká policie**), ze dne 29.11.2020 č.j. KRPP-131199-3/ČJ-2020-030022, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobce se podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a to na dobu 30 dní. Následně byl soudu doručen originál uvedené žaloby s připojenou kopií napadeného rozhodnutí žalované. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce z řad advokátů. Usnesením ze dne 6.1.2021 č.j. 17 A 109/2020-16 byl žalobci ustanoven zástupcem výše uvedený advokát Mgr. Ladislav Bárta.
2. **V doplněné žalobě ze dne 21.1.2021** žalobce namítal, že žalovaná se k celému jeho případu postavila všeobecně bez zohlednění zásady individuality, a jako obvykle v obdobných rozhodnutích k realizovatelnosti účelu zajištění uvedla pouze: *„Správní orgán se zabýval úvahou, zda existuje reálný předpoklad pro vyhoštění, tak jako to požaduje (mimo jiné) návratová směrnice a jak již judikoval ve svém rozsudku Nejvyšší správní soud a dospěl k závěru, že reálný předpoklad pro vyhoštění existuje. Jak již vyplývá z předchozích odstavců, je v současnosti správní vyhoštění realizovatelné.“* S takovým přístupem se žalobce nemůže ztotožnit a připomněl, že platí, že každý případ zajišťovaného cizince se liší skutkově a je třeba vycházet z konkrétních skutkových okolností. Žalovaná si dle žalobce měla pro své rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody vyžádat závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, a to z důvodu, zda je případné správní vyhoštění do X, jakožto účel zajištění, možné s ohledem na § 179 zákona o pobytu cizinců. Není zjevné a jasné, z jakých podkladů žalovaná při hodnocení realizovatelnosti účelu zajištění žalobce vycházela, neboť blíže neidentifikuje, co je obsahem pojmu „reálný předpoklad pro vyhoštění“. Žalobce poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 23.11.2011 č.j. 7 As 79/2010-150. Z judikatury plyne, že aby bylo vydání rozhodnutí o zajištění žalobce podmíněno opatřením si závazného stanoviska o možnosti vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců od Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, muselo by být žalované ze zjištěných skutečností případu zřejmé, že by zde mohly být dány důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. S tím souvisí podmínka úvahy žalované o možnosti realizace správního vyhoštění jako účelu zajištění, jakožto předpokladu pro vydání rozhodnutí o zajištění za účelem vyhoštění. Reálný předpoklad vyhoštění chybí tehdy, pokud existují důvody znemožňující vycestování cizince ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Podle § 179 odst. 1 vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že by mu po návratu do státu, jehož je státním občanem, hrozilo skutečné nebezpečí. V souladu s § 179 odst. 2 se za skutečné nebezpečí považuje navrácení v rozporu s čl. 3 Úmluvy. Žalobce měl za to, že žalovaná si vzhledem k dlouhodobé nepříznivé situaci v X musela být vědoma nebezpečí pro něho a v této souvislosti si měla obstarat relevantní podklady a vyžádat závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Otázkou existence důvodů znemožňujících vycestování se žalovaná musí zabývat hlavně v řízení o správním vyhoštění cizince. Za tímto účelem má povinnost si vyžádat závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Judikatura ovšem dovodila, že žalovaná má povinnost zabývat se možnými překážkami správního vyhoštění i při rozhodování o zajištění cizince, pokud o těchto překážkách ví nebo vyšly najevo. Pokud je již před vydáním rozhodnutí o zajištění zřejmé, že by zde mohly být důvody znemožňující

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

vycestování, má žalovaná povinnost si před zajištěním cizince vyžádat stanovisko Ministerstva vnitra. Této povinnosti ji nezbavují ani případné procesní nesnáze a časová tíseň (rozsudek NSS ze dne 26.8.2020 č.j. 1 Azs 495/2019-43). Závazné stanovisko Ministerstva vnitra představuje formálně prostý podklad rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**). Přesto má obdobné účinky jako závazné stanovisko podle § 149 správního řádu (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2019, č. j. 8 Azs 76/2018-59). Do jisté míry předurčuje vyřešení otázky existence možných překážek vyhoštění, které má žalovaná zkoumat. I toto stanovisko však musí obsahovat náležité odůvodnění. Musí také reagovat na konkrétní tvrzení cizince v daném řízení. Těmto požadavkům zajištění žalobce nedostálo. Podle žalobce je přitom situace v X obecně známou skutečností, kterou lze bez větších obtíží a odborných znalostí zjistit z médií (k práci s obecně známými skutečnostem této kategorie, které se nedokazují, viz nálezný Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3764/12 ze dne 13.5.2014, bod 27). O situaci v Iráku svědčí nejnovější útoky, např. <https://www.aljazeera.com/news/2021/1/11/policeman-killed-dozens-injured-in-southern-iraq-clashes>. Na základě výše uvedeného žalobce dovodil, že žalovaná si svou povinnost nesplnila a vůbec se nevypořádala se skutečností, že žalobci hrozí nebezpečí v případě vydání do X. Z X odešel zejména kvůli mučení ze strany jeho strýce, který zabil jeho vážnou známou a chtěl zabít i žalobce, a žalovaná se vůbec ve svém rozhodnutí touto skutečností nezabírala. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

3. **Napadeným rozhodnutím žalované ze dne 29.11.2020 č.j. KRPP-131199-3/ČJ-2020-030022**, bylo rozhodnuto tak, že žalobce se podle § 124 odst. 1 písm. b) zákon o pobytu cizinců zajišťuje za účelem správního vyhoštění a doba zajištění cizince se podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovuje na 30 (třicet) dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Z odůvodnění rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že žalobce byl zadržen dne 26.11.2020 mezi 18:45 hod. a 21:45 hod. Policií X (dále jen **X**) jako člen sedmičlenné skupiny u dálnice A6 v oblasti parkoviště U. N. ve směru z České republiky (dále jen **ČR**) do X. Žalobce hlídce uvedl, že všechny osoby byly převezeny do NXěmecka ilegálně v nákladním voze z X bez přestávky až k místu vyložení v X. Žalobce byl dne 27.11.2020 předán do ČR na základě readmisní dohody a zajištěn ve 21:00 hod. a eskortován na služebnu Policie ČR. U sebe měl žalobce cestovní doklad X č. X. V době jeho příjezdu bylo platné Ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví č.j. MZDR 20599/2020-37/MIN/KAN, platné od 17.11.2020, k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2, a kterým se nařizuje zákaz vstupu na území ČR pro všechny cizince, který neměli ke dni 12.2.2020 na území ČR přechodný pobyt nad 90 dnů, nebo trvalý pobyt, pokud cizinec nespadal pod tímto ochranným opatřením do stanovené výjimky a žalobce nesplňuje výjimky z uvedeného ochranného opatření. Lustrací v Cizineckém informačním systému (dále jen **CIS**) nebylo zjištěno, že by měl žalobce povolen nějaký druh pobytu na území ČR, tj. pobývá na území ČR v rozporu s výše uvedeným ochranným opatřením a tím i bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Na základě těchto skutečností bylo s žalobcem zahájeno dne 28.11.2020 správní řízení o správním vyhoštění z území členských států EU podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2., podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. V protokolu ze dne 28.11.2020 žalobce mimo jiné uvedl, že v ČR nemá žádnou adresu pobytu, ani neví, že ČR projížděl, cílem jeho cesty bylo X. Z X odjel začátkem měsíce října 2020 letecky do X, po měsíci odjel do X. V X se domluvil s člověkem, který mu zařídil cestu do X. Byl to člověk, který uměl arabsky i kurdsky, oslovoval ho X. Neví,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

kudy se dostal do X, jeli v noci, po moři to nebylo. Jel různě, občas nákladním autem, občas osobním autem. V X byl asi 4 nebo 5 dnů. Poté se dostal za pomoci převaděče, jméno neví, do kamionu a byl domluven, že ho dovezou do X přes X. Když nastupoval, byla noc, neví, jakou barvu mělo vozidlo ani jaká byla SPZ vozidla. Nebyl v kamionu, kde se vozí zboží, seděli mezi podlahou a nápravou vozidla, bylo jich tam sedm. Tři z nich jsou na policii s ním. Ven neviděl, z venku bylo zamčeno. V X na parkovišti jim zřejmě řidič otevřel a řekl, že jsou v X. Byl domluven, že se dostane přes X do X. Když vystoupil, podíval se na GPS a byl v šoku, že je jinde, než se domluvili. Z X do X zaplatil 4 000 dolarů a z X do X měl zaplatit 3 000 Euro. Z X odjel z důvodu, že tam měl vážnou známost, ale musela si vzít jeho strýce. On se s ní stýkal i po svatbě. Otěhotněla, a když se dozvěděl jeho strýc po porodu, že to není jeho dítě, tak ji zabil. Jeho strýc ho chtěl pomalu psychicky i fyzicky zničit. Byl týden bez vody a jídla, poté se raději rozhodl, že uteče do Evropy, cestoval sám. Jeho rodina ho nepodržela, do X se vrátit nemůže a ani nechce.

Žalovaná dále konstatovala, že správní orgán nemá pochybnosti o věku žalobce, na první pohled je zjevně starší 15-ti let, žalobce v protokolu svůj věk nezpochybnil a dále jeho datum narození 3.4.1989 je uvedeno i v jeho cestovním pase. Dále žalovaná důsledně zvážila, zda v případě žalobce nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a došla k názoru, že nepostačuje, protože na území ČR nemá žalobce žádnou hlášenou adresu pobytu. ČR tranzitoval dne 26.11.2020 v úkrytu kamionu, kdy se chtěl dostat do X a u sebe měl hotovost 175 Euro a 65 dolarů. Cestu do X měl již domluvenou z X za pomoci převaděče. Z X do X zaplatil 4 000 dolarů a z X do X měl zaplatit 3 000 Euro. Byla dohoda, že až se dostane do X, tak zprostředkovatel za něj pošle peníze. Po zhodnocení všech uvedených skutečností dospěla žalovaná k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty a je dostatečně odůvodněno vydáno rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

V souladu s § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalovaná stanovila dobu zajištění žalobce na 30 dnů. Zabývala se zákonným požadavkem stanovit dobu zajištění tak, aby bylo vycestování uskutečnitelné v době trvání zajištění. Doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce, který pobývá na území ČR s platným cestovním dokladem. Následně bude realizován prostřednictvím Ředitelství služby cizinecké policie výkon správního vyhoštění v souladu s § 128 zákona o pobytu cizinců. Stanovená lhůta je přiměřená ke složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce.

Žalovaná se dále zabývala úvahou, zda existuje reálný předpoklad pro vyhoštění tak, jak to požaduje (mimo jiné) návratová směrnice a jak již judikoval ve svém rozsudku NS, S a dospěl k závěru, že reálný předpoklad pro vyhoštění existuje.

Závěrem žalovaná konstatovala, že vydání rozhodnutí o zajištění je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak je uvedla v odůvodnění napadeného rozhodnutí a současně vyhodnotila všechny skutečnosti z pohledu, že zajištění žalobce je nejzávažnějším možným opatřením a závažným zásahem do jeho oprávněných zájmů a osobních svobod a porovnávala protichůdné zájmy žalobce a ČR a Evropské unie (dále jen EU).

4. **Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 28.1.2021** mimo jiné uvedla, že při posouzení reálnosti naplnění účelu zajištění tj. reálnosti realizace vyhoštění, postupovala v souladu se zákony a s rozhodovací praxí soudů, včetně usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11. 2011 č.j. 7 As 79/2010-150, v řízení před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí předběžně posoudila možnost existence překážek vycestování a dospěla k závěru, že

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

realizace správního vyhoštění je potenciálně možná. Při tomto posouzení žalovaná vycházela z dokumentů ve spisovém materiálu a z vyjádření žalobce k překážkám vycestování. Současně si dne 28.11.2020 vyžádala závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda vycestování je možné a zda neexistují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Předběžné vyhodnocení reálnosti vyhoštění bylo potvrzeno obdrženým závazným stanoviskem Ministerstva vnitra Ev. č. ZS51710 ze dne 30.11.2020 s konstatováním, že vycestování do X je možné. Realizovatelnost vyhoštění žalovaná řádně odůvodnila v žalobou napadeném rozhodnutí na straně 5 v samostatném odstavci. Ministerstvo vnitra při vydání závazného stanoviska k možnosti vycestování vycházelo ze známých skutečností k domovskému státu žalobce a z konkrétních informací k jeho případu, jenž jsou obsaženy ve spisovém materiálu včetně protokolu o výsledku účastníka řízení č.j. KRPP-131203-8/ČJ-2020-03022 ze dne 28.11.2020, ve kterém žalobce na otázku „Hrozí Vám v případě návratu do domovského státu mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest anebo jiné vážné nebezpečí?“ odpověděl „Když se dostanu zpátky domů, tak mi hrozí nebezpečí od mého strýce.“. Dále žalobce uvedl „...do ČR jsem vstoupil omylem, chtěl jsem jet do X, měl jsem domluvenou cestu do X.“ Žalobce v průběhu řízení uvedl rodinný konflikt se svým strýcem ohledně své předchozí partnerky, která se provdala za žalobcova strýce. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečné nebezpečí, které by mu hrozilo ze strany státní moci nebo bezpečnostních složek; neuvedl žádné ohrožení života či osobní svobody na základě své rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení. S konstatováním žalobce se vypořádalo i závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování ve svém odůvodnění v předposledním odstavci. Pokud by žalobce považoval navrácení do domovského státu jako hrozbu skutečného nebezpečí, mohl požádat ČR o udělení mezinárodní ochrany, o čemž byl řádně poučen. Této možnosti nevyužil, čímž potvrdil konstatování závazného stanoviska Ministerstva vnitra, které neshledalo překážku vycestování ani hrozbu skutečného nebezpečí ani rozpor navrácení s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Závěrem žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

5. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovanou v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 29.11.2020 i ve vyjádření žalované ze dne 28.1.2021 odpovídají obsahu spisu. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 29.11.2020 osobně převzal napadené rozhodnutí, což stvrdil svým podpisem.
6. **Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.),** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). **Dle § 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). **Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
7. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 29.11.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

žaloba není důvodná. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

8. Dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“
9. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“
10. Podle čl. 15 směrnice 2008/115/ES platí, že zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění (odst. 1). Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění opodstatnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (odst. 4).
11. Správní orgán tak má povinnost zabývat se i v řízení o zajištění cizince podle § 124 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění *v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo*. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. V případě, kdy bude správnímu orgánu již před rozhodnutím o zajištění cizince zřejmé, že by zde mohly být dány důvody znemožňující vycestování cizince ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, nebude oprávněn vydat rozhodnutí o zajištění cizince dříve, než si opatří závazné stanovisko Ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování cizince možné. O zajištění cizince pak nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011 č.j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS).
12. Správní orgány si tedy před zajištěním nemusí vždy vyžádat stanovisko Ministerstva vnitra. Taková povinnost je dána pouze tehdy, je-li před vydáním rozhodnutí o zajištění správnímu orgánu zřejmé, že by v dané věci mohly být dány důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán je proto oprávněn si sám provést předběžné posouzení takových překážek (srov. rozsudky NSS ze dne 13.5.2016 č.j. 5 Azs 5/2016-51, ze dne 10.5.2017 č.j. 2 Azs 43/2017-24, ze dne 31.7.2018 č.j. 3 Azs 182/2017-23), a dojde-li k závěru, že s určitou mírou pravděpodobnosti určité překážky vycestování mohou existovat, teprve tehdy je povinen vyžádat si závazné stanovisko ministerstva ještě před vydáním rozhodnutí o zajištění za účelem správního

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

vyhoštění (srov. rozsudky NSS ze dne 16.10.2019 č.j. 8 Azs 55/2019-34, ze dne 26.8.2020 č.j. 1 Azs 495/2019-43). V poměrech souzené věci to znamená, že žalovaná měla jednat bez prodlení a s ohledem na konkrétní tvrzení žalobce a obecně známé skutečnosti si měla ujasnit, zda je vyhoštění v době zajištění žalobce alespoň možné, což v daném případě žalovaný splnila. Žalobce tedy nemá pravdu, že ve věci bylo třeba si toto stanovisko vyžádat. Napadené rozhodnutí tudíž obстоjí.

13. Již před žalovanou uvedl žalobce, že mu v zemi původu hrozí nebezpečí ze strany jeho strýce (srov. protokol o výsledku ze dne 28.11.2020). Jde ovšem o tvrzení, které bez dalšího nevypovídá o důvodu znemožňujícím vycestování podle § 179 odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců. Tím je pouze hrozba skutečného nebezpečí. Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Touto úmluvou zákonodárce zřejmě míní mezinárodní smlouvu pojmenovanou v jejích autentických jazykových verzích i českém překladu publikovaném pod č. 209/1992 Sb. jako Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod (označení „Evropská úmluva“ je pouhá zkratka). Podle čl. 3 této úmluvy nesmí být nikdo mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Hrozbu porušení čl. 3 Evropské úmluvy ovšem žalobce výslovně netvrdil, když na dotaz správního orgánu „Hrozí Vám v případě návratu do domovského státu mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest anebo jiné vážné nebezpečí?“ odpověděl „Odjel jsem z náboženského důvodu. Nechci dodržovat tvrdý islám.“ (viz protokol o výsledku ze dne 28.11.2020).
14. Žalovaná tedy rozhodovala za stavu, kdy žalobce výslovně neuvedl existenci důvodu znemožňujícího vycestování podle § 179 odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců, neuvedl konkrétně žádné nebezpečí, kterému by mu hrozilo ze strany státní moci země původu, a pouze v obecné rovině uvedl nebezpečí ze strany soukromých osob, které však bez dalšího překážkou vycestování není. V době vydání napadeného rozhodnutí tedy nebyly dány žádné okolnosti, které by byly překážkou správního vyhoštění žalobce, natožpak zajištění za tím účelem (srov. rozsudky NSS ze dne 28.8.2019 č.j. 8 Azs 1/2019-27, ze dne 18.5.2020 č.j. 4 Azs 420/2019-47, ze dne 25.11.2020 č.j. 2 Azs 229/2020-35).
15. Rozhodnutí žalované tak má zjevně oporu ve spisu. Jakkoliv se žalovaná mohla podrobněji zabývat odůvodněním toho, z čeho dovozuje proveditelnost zajištění (právě tím, že by vysvětlila, proč informace poskytnuté žalobcem nejsou relevantní), stávající odůvodnění odpovídá předběžné povaze úvah žalované o nemožnosti vycestování a absenci jakýchkoliv skutkových důvodů, které by vycestování mohly být překážkou. Výrok jejího rozhodnutí je proto v souladu se zákonem a má oporu jak ve spisu, tak v odůvodnění rozhodnutí.
16. Zjevně nedůvodná je námitka žalobce, že nepříznivá situace v X je obecně známá. K tomu soud připomíná, že obecně známé skutečnosti není třeba dokazovat (§ 121 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s.r.s.). Jsou jimi takové skutečnosti, které jsou známé širšímu okruhu osob a o jejichž existenci se může každý ze spolehlivých zdrojů přesvědčit i bez zvláštních odborných znalostí. Není nutné, aby takovou skutečnost každý opravdu znal; podstatná je možnost kdykoliv se bez těžkostí o existenci takové skutečnosti přesvědčit. Žalobce ovšem ani netvrdil, jaký konkrétní stav (situace, skutečnosti) by podle jeho mínění měl být notorií a jím odkazované novinové články se situací žalobce nijak zřejmě nespojují (žalobce netvrdil, že je ozbrojencem X státu či protivládním demonstrantem). Za toho stavu nemohl jakkoliv uspět, neboť i když se obecně známé

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

skutečnosti nemusí prokazovat, žalobce musí alespoň nějaké skutečnosti tvrdit [§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.].

17. Odkaz žalobce na čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků nemá oporu v jakékoliv argumentaci žalobce, který ani netvrdil, že by splňoval definici uprchlíka ve smyslu čl. I. A úmluvy, nebo čl. I protokolu k této úmluvě (oboje publ. pod č. 208/1993 Sb.). Nehledě na to, k porušení čl. 33 této úmluvy by mohlo dojít vyhoštěním, nikoliv zajištěním žalobce, které je předmětem nynějšího přezkumu.
18. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla soudem shledána důvodnou.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).
20. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát Mgr. Ladislav Bárta a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 s.ř.s.). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 21.1.2021, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3 100 Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300 Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Jmenovaný advokát není plátcem daně z přidané hodnoty. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **6 800 Kč** a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou, na bankovní účet pod č. 2114899404/2700 pod VS: 1092020 (**výrok III. rozsudku**).
21. S ohledem na to, že se žalobci nepodařilo doručit usnesení ze dne 6.1.2022 č.j. 17 A 109/2020-16 o ustanovení zástupce a současný pobyt žalobce nebyl znám, byl žalobci soudem podle § 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., o.s.ř. za použití § 64 s.ř.s. ustanoven opatrovník Organizace pro pomoc uprchlíkům z.s. se sídlem Kovářská 939, 190 00 Praha 9, a to zejména pro řádné doručení shora uvedeného usnesení; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 s.ř.s.). Avšak pokud je opatrovníkem ustanovena právnická osoba, má právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, které jí v souvislosti se zastupováním vznikly, právo na odměnu za zastupování však nemá (např. rozsudek NSS ze dne 15.9.2008, sp. zn. 4 Azs 51/2008). Opatrovník žalobce účelně vynaložené náklady nevyčíslil, ani ničím nedoložil a navíc je jeho činnost dosud financována z dotace Ministerstva vnitra ČR, proto bylo soudem rozhodnuto, že se ustanovenému opatrovníkovi odměna nepřiznává (**výrok IV. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 5. února 2021

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.